

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שבעני מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת

זארא

◆◆◆

שנת

תש"פ

◆◆◆

גליון 36

שיהא שם שמיים מתאהב על ידך

האיך מכניסים אהבת התורה לרחוקים צריך לדעת שהאנשים שאתם מדברים אליהם הם רחוקים מלהיות בני תורה ממש, אמנם יש להם מסתמא קצת לחלוחית של תורה ע"י שהם מתקרבים לתורה, אך עדיין חסר להם הרבה. וכדי להכניס רוח חיים לאנשים האלה זה לא פשוט, כמו שידוע כל אחד בעצמו עד כמה שקשה לו בעצמו להתחזק, שיהיו כל המעשים שלו לשם שמים, ומי זוכה לזה?! הלואי שנזכה לזה.

על אחת כמה וכמה אנשים פשוטים שהיו רחוקים מאד, אם רוצים להכניס להם רוח תורה, רוח אהבת תורה, זה קשה מאד. וכאן האריך רבינו על הכח של משה רבינו בספרו את הדברים ליתרו.

וסיים את הדברים כך, והיות שאתם זוכים ללכת ולקיים מצוה זו של ואהבת את ד'

אלוקיך, לאהב את התורה, את יראת שמים על הבריות, ותורה אין הכונה רק לימוד התורה, אלא גם לימוד התורה וגם קיום כל המצוות, וכל זה צריך לאהב על אנשים.

ואי"ז דבר קל, אבל זה תלוי בכל אחד ואחד, עד כמה שהוא בעצמו ירגיש שהוא עושה את זה, ובשעה שהוא מלמד אותם תורה לא יחשוב רק ללמד את הדבר הפשוט, אלא שרוצה להכניס בזה יראת שמים ורוצה להכניס בזה אהבת תורה והוא ממלא את עצמו באותה שעה באהבת תורה. **אני עושה עכשיו רצון ה', ואני עושה עכשיו את התפקיד שבשביל זה נשלחתי! אם יחשוב כך אז "התועלת תהיה אחרת".** ובלי שיחשוב את זה הוא גם טוב ואיך שיהיה יש בזה משהו. אבל אין דומה לזה! אין בדומה לזה! וכל מה שהאדם יהיה יותר ממולא בשעה שלומד עם הרגש של אחריות, עם

אשרי אביו ורבו שלמדו תורה

חז"ל אומרים ביומא (דף פ"ו ע"א) ואהבת את ה' אלוקיך, שיהא שם שמים מתאהב על ידך, שיהא קורא ושונה ומשמש ת"ח ויהא משאו ומתנו בנחת עם הבריות, מה הבריות אומרות עליו אשרי אביו שלמדו תורה, אשרי רבו שלמדו תורה.

בימים אלו שמעתי שיחה נאה של יהודי - נהג מונית - שאינו נמנה על ציבור שומרי תורה ומצות, ואם למראה עינים נשפוט, היה נראה רחוק מזה... אך כשפתח פיו בחכמה, ראיתי שהאדם יראה לעינים, אך ה' יראה ללבב.

וכה היו דבריו, אני עובד כבר בבני ברק עשרים וחמש שנה, ואינני רוצה לעבוד במקומות אחרים,

דבר ראשון שמירת העינים... וחוף מזה אין תרבות, רק התנהגות...

אותם אנשים שאינם לומדים תורה, מסוגלים לעשות דברים הכי גרועים שיש, אפילו "לרצוח" רח"ל. אך אם הם היו לומדים ש"ס, כמו שעכשיו עושים סיום הש"ס, היו מקבלים קצת תרבות לכל הפחות, והיו מתנהגים אחרת.

מורי ורבותי, אינני יודע לתרגם את ההרגשה הנפלאה שהרגשתי בשומעי את הדברים הללו, אך דברי הגמ' הנ"ל צצו ועלו מול עיני, שיהא שם שמים מתאהב על ידך, פלוני שלמד תורה ראו כמה נאים דרכיו.

ונזכרתי מה שדיבר רבינו לפני יותר משני עשורים, בכנס מגידי שיעור של ארגון "תודעה", דבר שנוגע לכולנו, ובפרט למוסרים שיעורי תורה לרחוקים מתורה ומצות, והנני מצטט קטע מתוך דבריו הק'.

הרגש של אהבת תורה, עם הרגש לאהב את הקב"ה על הבריות, יהיה זה דבר אחר.

לא לעשות בשגרה

והכלל הוא שצריך לחשוב כי בדרך כלל עושים את הכל בשיגרה, וכשצריך לומר שיעור בודאי אומרים שיעור, וכשצריך לעשות דבר אחר עושים את זה, וכולנו צריכים חיזוק בזה, אבל באמת אם היה צריך לחשוב היה הכל אחרת. ובזמן

שאומר שיעור היה מקיים ואהבת את ד' אלוך שזו "המצוה הגדולה ביותר" ומי זוכה לאהבת ה'?! אך לכל הפחות לקיים את הסניף של אהבת ה' שיכול לקיים בזה, וממילא גם התועלת תהיה אחרת כשירגיש את זה.

לכן כל אחד ואחד מה שיתחזק יותר יהיה יותר תועלת מדבריו, וגם הוא בעצמו בכל דבר שעושה הוא יתרומם, וירגיש קירבה יותר להקב"ה. ויעזור הקב"ה שכל אחד ואחד מכם יצליח להכניס רוח תורה ורוח יראת שמים בכל האנשים, וגם אתם לעצמכם, וכולנו נתחזק בעזרת הקל יתברך, עכ"ד.

ויחן ישראל כנגד ההר

והנה זכינו בימים אלו למעמד עצום של סיום הש"ס "מאוחד" של כל העדות והחוגים, בהתאסף ראשי עם, יחד שבטי ישראל, גדולי ומאורי הדור שליט"א. וכל מי שהיה שם זכה לראות ולהרגיש בכבוד ושמחת התורה, ובודאי הדבר מוסיף הרבה מאד חיזוק ללימוד התורה ואהבת תורה בכלל ישראל.

ורצוני להעלות על נס מהרגשת הלב, זכינו לבואם של עמודי האש ההולכים לפני המחנה, הלא המה רבותינו מן שר התורה שליט"א ומרן ראש הישיבה שליט"א, ובעצם בואם החיזוק הוא עצום ונורא, כשרואים את מרן שר התורה שליט"א "כל התורה כולה" מונחת בקופסה לפנינו.

ובמקביל מדבר מרן ראש הישיבה שליט"א שאין קושי ללמוד ש"ס, רק שיהי' "ניצול הזמן", וכ"כ מחזק את הדברים כשרואים את הנאה דורש ונאה מקיים, אשר ברגע שמרן ראש הישיבה התיישב במקומו, מיד מוציא מחיקו את המשניות הקטנות, וכבר נמצא בתוכם, אשרי עין ראתה.

ונזכרתי מה שסיפר הרבה פעמים רבינו זצוק"ל שפעם חזר החפץ חיים מנסיעה ארוכה, ונכנס הביתה, ומיד התיישב ללמוד, וכשניגש אליו אחד לדבר אתו משהו, ראה שהחפץ חיים כבר שקוע עמוק עמוק בתוך הסוגיא, כאילו לומד כבר כמה שעות.

ודבר זה זכינו לראות אצל רבינו בעצמו, הרבה מאד, שברגע שחזר הביתה, או התפנה מהמפריעים, מיד "כולו" בתוך הגמ', כאן החכמה הגדולה, לדבר על התמדה וניצול הזמן, כאשר מרגישים האך שהדברים יוצאים מן הלב, המקיים את הדברים ומיישם בכל זמן.

5 רגעים של תורה!!

ואסיים בדבר נורא, שצריך לעורר אותנו מאד. ישנו יהודי יקר וצדיק בב"ב ממשפחות המיוחסות, שלדאבוננו סובל ממחלה קשה, והרופא אינו מאשר לו ללמוד, רק חמשה רגעים עד ששה, בשבוע! והדבר מצער מאד שאיננו זוכה ללמוד כמעט.

אך אמר לי היקר הזה כמה פעמים, את ההרגשה שיש לו אחרי שלמד חמשה רגעים אלו, שהוא "האדם המאושר בעולם" כי זכיתי ללמוד חמשה רגעים תורה...

אין לי מה להוסיף, רק בואו ונחשוב לעצמנו, האם אנחנו יודעים ג"כ להעריך מה זה "חמשה רגעים תורה", ואם נזכה להבין את זה, ונקיים דברי רבותינו לנצל כל רגע ורגע, אשרינו מה טוב חלקנו.